

THE EUROPEAN DISCOVERY OF CHINA

POMPEU FABRA UNIVERSITY BARCELONA

LA XINA EN EL PUNT DE MIRA

L'ESPLENDOR DE LES CIUTATS XINESES

La justícia xinesa mereix la seva lloança, però també s'entusiasma amb la riquesa de la Xina.

Pereira se sorprèn de la immensa grandària del país, i diu que les províncies xineses es poden comparar amb regnes poderosos, i la capacitat dels xinesos per governar entitats tan grans li fa defensar que la Xina és un dels països millor governats del món. Es fascina amb la multitud de rius que obren pas dnats del món. ue les provamb els milers de vaixells que hi naveguen. Una vegada, observa un pontó de vaixells fet amb cent dotze barcasses que s'obria a diari per permetre passar sis mil vaixells pel riu.

Es meravella de l'ús intensiu del territori, exclamant que no hi ha tros de terra que no sigui cultivada, i que la llauren amb només un bou. Ambdues pràctiques eren inusuals per als europeus, que provenien de terres on una considerable part del sòl agrícola es deixava ermar durant períodes llargs, i on es necessitaven molts animals per empènyer l'arada. Se sorprèn també amb la població xinesa, però apunta que els xinesos són pobres degut a la gran quantitat de nens que tenen.

El seu entusiasme per la justícia i la riquesa xineses també arriba a la vida urbana. Pereira es fascina davant les ciutats xineses, per la quantitat, la grandària, les grans muralles i els suburbis vívids i expansius. Admira Fuzhou, que li fa recordar Venècia, amb els corrents que travessen la ciutat i els seus ponts llargs i fermes. Alguns dque travessen la ciutat i els seus, que permeten caminar-hi còmodament i que són extremament útils per transportar mercaderies. Els carrers de la ciutat estan pavimentats i són ben llargs i rectes. Els porxos coberts, amb tot tipus de botigues, els envolten. Tots els mercaders anuncien amb un gran tauler a la porta tot allò que venen: aquesta és la pràctica habitual que ja hem vist al rotlle de la dinastia Song i que als temps dels Ming ha esdevingut el costum general. Pereira se sorprèn per la varietat de productes que s'ofereixen: para-sols, sabates, mocadors, medicines, llibres, pintures, antiguitats, i tot tipus de menjar, amb carns, verdures i queviures. La immensa varietat de productes oferts està a l'altura de la forta demanda de les multituds que passen pel carrer.

Els portuguesos arriben des de ciutats europees que, com les d'Itàlia, estaven plenes d'alts edificis de maons i pedra que donaven un horitzó definit a la ciutat. Esglésies, gremis, palaus i magatzems lluitaven per dominar l'horitzó. En contrast, les ciutats xineses l'intrigaven per les

seves cases d'un sol pis, totes anivellades a la mateixa altura i que s'edificaven a la mateixa alalimmens territori buit d'esglésies i d'edificis públics. Aquesta falta d'edificis públics significatius el va fer molt sensible – com a tots els altres viatgers europeus – als nombrosos arcs espectaculars que com aquest a Huizhou – s'alçaven als carrers en honor d'homes il·lustres. Les ciutats el commouen perquè són extremament netes, cosa que atribueix a la pràctica general de vendre l'excrement humà. No s'hi veien ni captaires ni malalts, ja que, segons Pereira, totes les ciutats tenen hospitals on els pobres i els discapacitats troben un lloc per menjar per sobreviure. També lloa les bones pràctiques d'aquests gentils.

Pereira també considera que aquest país està molt ben governat, i tot i que no mostra el gran respecte a la funció pública xinesa que esdevindrà usual als documents europeus posteriors. Comprèn que els mandarins, a qui tothom serveix i tem, deuen el seu estatus no al naixement, sinó a una sèrie d'exàmens ben exigents. S'adona que els grans oficials mai no poden servir al lloc on han nascut i que es traslladen tan sovint que no tenen temps de ser corruptes. Però Pereira no els considera massa seriosament: tot el contrari, diu que un cop a dalt, aquests erudits passen el temps menjant i bevent.

Veu els grans palaus on els prínceps de sang reial viuen; però el que el sorprèn és que són inferiors als oficials provincials i que no poden tenir mai un càrrec públic.

En contrast amb els frares i els capellans que escriuran sobre la Xina, Pereira no presta massa atenció a la religió xinesa. Afirmar que els xinesos són grans idòlatres, i més o menys distingeix els temples taoistes i budistes, sense arribar a anomenar les religions. També menciona que homenatgen el dimoni, que troba més lleig que el nostre. Però, amb tot, no es pren la religió dels xinesos amb seriositat, ja que assenyala que quan fan les seves idolatries, se'n riuen de assenyala que quan fan les seves idolatries, tot, no es pren la religió dels xinesos

Això ho atribueix en part a l'afecció dels xinesos pel menjar. Es fascina davant la gran quantitat de menjar disponible a la Xina, i assenyala que són els majors menjadors de tot el món i que formalitzen cada ocasió amb grans banquetes. Se sorprèn per la seva manera tan pulcra de menjar amb l'absència de cada ocasió amb grans banquetes servir ni estovalles ni tovallons. I allò que realment li xoca és, provenint d'un país catòlic i acostumat a la companyia de musulmans i jueus, l'absència de tabús alimentaris. Això permet als xinesos menjar de tot, fins i tot gossos, gats, rates i serps, i tot tipus de menjars poc higiènics.

Només hi ha una cosa que li desperta rebuig i és l'homosexualitat, un comentari generalitzat a les fonts portugueses. La companyia de musulmans i jueus, l'absència de tabús però al món ibèric era considerada un pecat abominable i un crim contra natura. Pereira condemna la sodomia, que troba ben comuna entre les classes baixes, i habitual entre les més altes. Però conclou que aquest és el seu únic pecat.